

A legmocóbb mocó – 2009 Csillagtúra

Hosszú évek óta a versenynaptár év eleji kézhezvételekor első dolgom, hogy a Csillagtúra időpontját megnézzem. Teszem ezt azért, hogy minden félreértést megelőzve rögzítsem a hétvégét a nyári „családi programok” között és magabiztosan tudjak tiltakozni bármilyen más felvetés ellen.

- Bocs. 24 órás vitorlás versenyem van! Csillagtúra! Nem hallottál még róla?

Idén a 4 és fél éves fiam, Ferenc Vince, minden egyes nagyhajós verseny előtt jelezte részvételi szándékát, és minden egyes alkalommal csalódottan maradt távol a Balatontól. Mondta is mérgében, hogy lemegyek én a Balatonra, beteszem egy nagy zsákba a vizet és hazaviszem, hogy ne tudj nélkülem hajózni. Így hát megszületett bennem az elhatározás. Ha nem riogatnak az időjósok és szélfigyelők veszedelemmel, akkor vízre szállunk a „legmocóbb mocó” díjért. Nagy kihívásnak ígérkezett. Akinek volt már dolga hasonló korú fiúval tudhatja, hogy a gyermek rendelkezésére álló mozgási energia korlátlan, mozgástér igénye pedig határtalan.

A műholdképeket fürkészők jóslata sajnos túlságosan is bejött. Igazi Balaton átúszós idő, számomra az eddigi leglassúbb Csillagtúra volt a 2009-es. De sebaj. Élmény volt bőven. Volt feketepéterezés, memóriajáték és persze, a gyenge szeles taktikákra fittyet hányva kis súlynak még, gyermekkönyvek garmada.

Voltak akció dús jelenetek. A piros-fehér-kék bliszteres „Francia” hajó vegyes quartetjének megtámadása vízi-pisztollyal. Sajnos a hat méteres távot nem sikerült átfogni a vízszugárral, pedig annak ellenére, hogy egymással ellenkező irányba haladtunk igen sokáig álltunk egymás mellett.

Beesteledett és még csak az Alsóörs-Almádi-Siófok távot sikerült megtennünk már régen lemondva a nyugati medencéről, a duplázás, illetve a duplán duplázás lehetőségéről. Azonban izgalom még ekkor is akadt. Beszöttek a pókok a széljelzőt ezért a gyakorló gyengeszeles kormányosunk utasítást adott a szélműszer megtisztítására. Ez volt ám az igazi kihívás. Fel kellett húzni Palkót az árboc tetejére. Ez történet a javából. Egész augusztusban minden kis barátunk és barátnőnek megmutatta a mocó, hogy kell a vantnikba kapaszkodva elindulni fölfelé. Így minden gyerek a környékünkön kézzel és lábujjal kapaszkodva a vantnikba próbálta nyerni a centiket az árboc csúcs irányába, nem kis szívdobogást okozva ezzel szüleiknek.

A fuchsban töltött hosszú, csendes és füllett éjszaka után a befutó következett. Itt is akadt izgalom bőven. Sok ellenség és mindenki áll, ébrednek. Hurrá lehet megint vízipisztolyozni. Előkerültek a franciák is. A legénység fáradtságát jól tükrözi a mocónak adott magyarázat. Ők csigaevők, megeszik az aranyos csigákat. Persze a környezettudatos nevelési elveimnek végül is megfelelt az indíték.

Az eredményhirdetést nagy izgalom övezte. Megnyertük? Elsők lettünk? Hányadikak lettünk?- záporoztak a mocó kérdései. Szomorúan ülve, szikkadtan dűnyögtük, hát sajnos

nem valószínű, hogy nyertünk, de nem beszélünk a különdíj lehetőségéről sem. Azonban, hogy örömünk legyen, életem eddigi legkevesebb pontjával sikerült a 33-asban egy bronzérmét kapni, így sajnos a 2008-as aranyunkat nem tudtuk megvédeni.

És csodák csodája a csapat legnagyobb meglepedésére és Vince legnagyobb örömeire megkaptuk a „legmocóbb mocó” különdíjat a *Maritime* hajósbolt felajánlásában. Egy mentőmellény és 30.000Ft vásárlási utalvány.

Régóta vágyunk a „leghosszabb-legrövidebben” különdíjára is. 2007-ben majdnem sikerült, de sajnos az akkori hasonlóan gyenge szeles versenyen rajtunk kívül két hajó teljesítette a

Badacsony-Almádi távot, persze jelentős időkülönbséggel. Se baj, egyszer ez is sikerülni fog! Ott leszünk a nyár akármelyik napján lesz is a verseny. Köszönjük a szervezőknek és a támogatóknak a lehetőséget, hogy a Csillagtúrák 70 éves történetében ma is örömet okozzon a Balaton vitorlázóinak számára!

ifj. Érdi Ferenc